

28è Certamen de cartes d'amor. Calafell 2021

1r premi ([categoria sénior](#))

El deu de setembre

Roser Díaz Martín

Barcelona (Barcelona)

Calafell , 10 de setembre del 2020

Llevanteja aquest setembre. La finestra emmarca el passat de la nostra història. El meu cos encara es fa fonedís amb la tendresa de les teves mans. Fora, més enllà de la llum del capvespre, aclucat, dorm el nostre secret fet de sorra i de sal. Com abans, aixoplugo el meu amor en el foc i la fortalesa de les teves mans. Llevanteja i els núvols reguen amb somnis la terra humida. Lesombres dels arbres, testimonis muts de les nostres promeses, ululen al vent de la incipient tardor. Però aquesta ja no és la nostra tardor. Avui és deu de setembre i, com cada any d'encà que ens hem separat, vesteixo de tinta els meus records i les línies d'aquesta carta evoquen la teva mirada. Com si et veiés, et parlo il·lusionada, però el silenci punyent respon amb mutisme i soledat fins ensordir el miratge de la teva veu.

Aquesta carta fereix i sana la meva ànima. Reobre moments que per a mi són font de vida i quan la teva absència m'apunyalà els sentiments, llavors em sana amb el balsam de la distància, de la llunyania...

M'agradaria parlar amb tu suauament, a cau d'orella, radiant per les meravelles de l'estimació, però el temps ha emboirat la magnitud de les paraules i ara només escolto el diàleg entre el meu cor i la memòria.

Avui, fa cinc anys que vas marxar del meu món, en el moment que tot començava, que tot vibrava, que tant estimàvem. Com aquell últim sopar, he anat a comprar dues roses. Tal com deies, l'una pel que som, l'altra pel que un dia serem. El nostre present d'ahir és el meu passat d'avui, però encara queda la rosa del nostre futur. Avui la nostra rosa és d'espines, però aviat hi haurà per nosaltres un demà ple de fragàncies i d'il·lusions. La nostra rosa mai es marceix, viu en el jardí de la tendresa regada per l'esperança del teu retorn.

Vas marxar, sigilosament, furtivament, sense dir res, però sé que els antics silencis vetllen les paraules sortides del teu cor, que molt aviat podré escoltar.

Vindran altres setembres, i estarem junts.

Laura

Finalista (categoria sènior)

Carta a una refugiada

Isabel García Viñao
Jaca (Huesca)

Querido Badi:

Mantengo totalmente vivo el recuerdo de nuestro hogar y no puedes imaginarte cuánto lo anhelo. El tiempo transcurrido desde que nuestra hija y yo vivimos en España como refugiadas en lugar de ir borrando las vivencias a tu lado las va agrandando como una bola de nieve que va resbalando por la ladera de una montaña. Nada, ni por mucho, puede ser comparable a nuestra vida familiar en la casita que construimos con mucho amor y con perspectivas de futuro a las afueras de Alepo. Nada puede ser parecido al salón en el que las cortinas se mecían con el viento; ni a los grandes ventanales que, de buena mañana, nos permitían ver despertar la aurora, al tiempo que desayunábamos las coronitas de pistacho con miel y la infusión caliente de hierba mate antes de ir al trabajo. Echo en falta, ¡y no puedes imaginar cuánto!, los besos que me dabas en la frente, en las mejillas y en mi vientre que iba creciendo con el embarazo.

Y allí, en esa casita, nació Haala, nuestra hija tan deseada. Elegimos su nombre sabiendo que significa 'Aurora'. Ella simboliza la prolongación de nuestro amor, el fruto más tierno de nuestra unión, la ilusión por el futuro, la alegría diaria, las ganas de luchar, nuestro sueño hecho realidad... ¿Recuerdas cuánto nos reímos al verla gatear? ¡Qué pregunta! ¡Cómo no vas a recordar aquellas imágenes tan increíblemente tiernas! ¡Cómo no! Pero llegó la maldita hora del comienzo de esta guerra interminable. De esta guerra cruenta que no me permite mirar la televisión ni ojear los periódicos porque siempre se habla de nuevas masacres que me producen un dolor indefinible.

El día que salimos la niña y yo de Alepo con las cuatro cosas imprescindibles dentro de una mochila, nuestros ojos, los tuyos y los míos, se enturbiaron por las lágrimas, produciéndonos una visión borrosa como la que ocasiona el humo de una bomba derrumbando edificios. No fue una despedida de hasta pronto, sino de hasta no sé cuándo. Con catorce meses, Haala, con su equilibrio todavía tambaleante, nos miraba desconcertada. Antes de separarnos, nos abrazaste. En el momento que nos deseabas un buen camino y suerte, nos dimos cuenta que, en nuestra casa, habíamos dejado olvidadas las ventanas abiertas, y que las cortinas, meciidas por el viento, nos decían adiós como cuando se extiende un pañuelo en una despedida. En este instante, nuestros ojos hablaban y nuestras bocas se miraban. Sí, digo bien: ¡nuestros ojos hablaban y nuestras bocas se miraban! Y me besaste, y te besé, y nos besamos largamente con un abrazo apasionado, con el fuerte sentimiento fluyendo de nuestro interior. Antes del adiós definitivo, con la niña en mis brazos, unimos nuestras manos; unas manos que querían recoger el calor del otro para guardarlo. Tardamos en separarnos como si quisieramos permanecer unidos a pesar de escuchar el estruendo de una bomba cercana.

Y bueno, mi amor, qué más puedo decirte. Que Haala ha crecido mucho y que sus ojos negros y expresivos son enteramente tuyos. ¿Sabes?, cuando agarro su manita pienso que es una prolongación de la tuya. ¡Ah, y otra cosa! Le he repetido tantas y tantas veces tu nombre que ha aprendido a decir papá Badi antes que mamá. Y siempre que lo pronuncia señala con su dedito a Oriente. A veces, cuando estoy junto a ella, grito te quiero y el eco

me devuelve los "te quiero" de tus labios. Sí, sé que es una quimera por tu amor, pero mis oídos siguen escuchando esas palabras que a menudo salían de tus labios.

Sé que te gustará saber, mi corazón, que aquí, a pesar de que me faltas y que de no ser por la niña mi vida no tendría sentido, vivimos con una familia muy buena, que nos ha acogido y que nos quiere. Su gran esperanza es que pronto podamos fundirnos en un abrazo.

Te quiero, amor mío. Tennyos siempre presentes y aléjate del peligro. Por nuestra hija y por mí, hazlo.

Finalista (categoria sènior)

Estimada mare...

Marta Giné Janer

Lleida (Lleida)

Estimada mare,

Ara que acabes de morir m'atreveixo a *dir-te* finalment:

- No saps quan em costa escriure “t'estimo”!
- Potser per això em costa dir-me “m'estimo”.
- I, tanmateix, t'he estimat tant i tant!

En mi viuen dos corrents contradictoris: l'amor fet d'admiració que sempre t'he dedicat tot i el nus que tancava sempre la meva gola i el silenci i les converses mai dites, escapçades, ara, eternament. El cordó umbilical no s'havia trencat pas entre tu i jo, mare: em sentia branca fràgil, incapaç de verdor, arrapada a un tronc poderós que em mirava amb repel.

- Vivint a l'ombra d'una mare admirada, amagada darrere grans cortinatges, com em podia estimar?
- Has estat, mare, una presència total! Quin gran preu n'he pagat!

Un amor que no ha surat en mars encalmats sinó entre núvols densos, dels quals sortia, de sobte, un sol que crema: hores perdudes, desterrades de l'ahir però tan a prop de l'avui...

Dolor perquè els nostres braços, els teus i els meus, no s'hagin encerclat mai a la recerca dels nostres tresors ocults... Soc encara derrota adolorida, sense un jardí on el picornell salmodiï la cançó del meu amor incondicional envers tu! Fidel patiment que em fa sentir mortal...

Avui, la teva mort, mare, ha deixat intacte el misteri del món... Penso en tu amb sentiments contraris: t'injuriaria en record dels temps passats, tristos i punxants com l'olor de la càmfora¹; i també voldria tenir-te a prop i abraçar-te com mai... Emocions contradictòries, i tan properes com l'avui de l'ahir i del demà.

Ara entrar en el teu pis és penetrar en un món sense fragància, ni gust, ni percepció: només el silenci m'acollí quan vaig anar-hi en tornar del teu enterrament. Pensava en tu, mare, mentre tancava la porta i anava fins al menjador: en aquell pis, on havia intentat deixar enrere tota la meva vida, tot s'apressava damunt meu.

Hi vaig cada dia, en surto plena de pols: mans carregades a vessar de records persistents, impertinents, tenebrosos. M'hi he passat sis mesos fins a fer net. Buidar el teu pis, mare, ha estat una ocupació diferent de totes les que he fet al llarg de la vida: m'ha calgut molt de temps per afrontar les pors, la ràbia i totes les topades viscudes amb tu, per reconciliar-me amb mi mateixa, per viure moments nous, per evitar de caure novament en el parany de les teves exigències, per donar un cop de timó a la meva vida i fer el que de veritat m'agrada, còmplice de mi mateixa.

¹ Maria Barbal.

M'ha calgut la teva mort perquè morin calcinades totes les peces de l'escaquer. Ja no hi resten espurnes per al llast ni per a les batalles; m'ha calgut la teva mort, mare, per entendre que no devies haver pogut fer més amb mi, per exonerar-te, per deslliurar-me de tu i per permetre'm viure la meva identitat...

A quin preu paguem la glòria de la maternitat!²

He de trobar sola, ara, el meu propi país... Ni que sigui tard, vaig a recórrer el meu propi camí: descobrir veus de goig, amb aroma tendre que esvaeixin el dol... Vaig a cercar la felicitat, decideixo mirar-la als ulls i convidar-la a restar una estona en mi. Obro la meva casa blava: segur que soc un lloc bonic per ser-hi i per confiar-hi. Veig encara hores setinades, envoltades de mirades i lligams de viva sang. I et demano, vida:

– Que pugui ser pròdiga de temps d'amor³, que esdevingui aigua engrescada, aigua amb ànima, que trobi l'escalfor del desig, que si es reobren les ferides sigui per netejar-les bé, i que l'amor m'habití per descobrir -el somriure als llavis- la dona que soc...

² Isadora Duncan.

³ Montserrat Abelló.

Finalista (categoria sènior)

El teu avenc

Ana Francisca Navarrete Rodríguez

Cunit (Tarragona)

Oh, estimat!

Em faràs caure.

El teu amor és com un avenc. Un espai buit a un pas de l'abisme, ple de foscor desconeguda, on mai puc veure a quines profunditats em duran les meves passes. Esporuguida per deixar enrere el terreny que coneixen tan bé els meus peus, les esquerdes il·luminades, tan segures, sento la teva presència allà on desapareixen totes les meves certeses.

Però encara...

La teva existència és càlida, llunyana de les inclemències. Un espai constant, silenciós, on no plou, no venta, no neva. Només cal un descuit per endinsar-me en la negror flonja. Però... aquesta por que tinc, aquest esglai. Considerant arriscar la vida per un no res. Què hi ha a dins? Què no hi haurà? Serà oblidat tot si avanço?

I si caic?

Oh, la caiguda. Davant meu s'obre l'avenc que és el teu amor. Cauré, si avanço cap a les teves imprecisions? Cap a la teva resposta que no puc endevinar. Potser. Però, també, potser... no he provat mai de caminar en el no-res. De què tinc por si encara mai he caigut? Potser, qui sap?, si un forat obscur i fred ha d'empassar-se'm, sigui millor que aquesta tremolor ensopida de dubte i ansietat, que és enyorar, sense haver-la conegit mai, la teva foscor.

Potser, potser, encara que caigi eternament aprengui, enmig de la caiguda, a volar i descobrir-te a tu volant des del meu propi precipici.

El teu avenc em crida. I jo et crido.

T'estimo.

Em fas caure.

Cauràs tu amb mi?

Finalista (categoria sènior)

Mai et diré

Joan Ruscalleda Massó

Malgrat de Mar (Barcelona)

Ara que dorms:

Mai arribaran aquestes línies a les teves mans. Ja m'encarregaré que així sigui, però no per fer-te cap mal, ni per res dolent, no, sinó perquè em sentiria incòmode si les llegissis. Fins i tot, mentre les escric, et miro de reüll per confirmar-me que segueixes adormida al sofà, aliena a les meves intencions, que no són altres que veure passar la vida al teu costat, amb tu, fins al darrer jorn.

Deixa'm dir-te, a la meva manera, que fa temps que t'observo, que et miro i et remiro, com si fos el primer cop que et vas quedar ajaguda al meu costat. Mai sabré, ni sabràs, la d'estones que em passo embadalit, mirant el teu rostre quan mig dorms, abraçada al coixí gran del sofà. M'agrada veure't, observar com els teus ulls es van aclucant, tancant, sovint rendits, donant el dia per consumit, i el teu cos –que igual que el meu ja acusa els anys acumulats– es relaxa, s'estira al llarg de l'encoixinat teixit.

D'altres vegades, t'arronses, et cargoles sobre tu mateixa, i fins se'm fa difícil saber on tens les mans i on els peus, tot mentre el televisor ens accompanya amb la seva cacofonia i un grapat de notícies sobre les misèries que omplen el món.

Poc imagines com m'arriba a agradar aquesta monotonía, aquesta cadència a la qual tots dos ens hem anat acostumant, i que ja forma part de nosaltres. Veure't emmotllant el cos a l'agradable refugi del sofà m'omple de felicitat. També –i per què negar-ho– em provoca una insana gelosia, que amenaça de trencar la meva calma.

Suposo, i ja és molt suposar, que segurament em preguntaries per què tinc enveja, però no puc evitar una certa contrarietat de veure com la tela t'envolta, t'atraca, acariant-te, encoixinant el teu cos. La teva galta fins i tot sembla mostrar un somriure al tacte amb el coixí, fonent-te amb ell, com si et procurés un inigualable plaer.

No negaré que també em sento l'home més afortunat del món. Quan em poso al teu costat i deixo que el televisor m'acaroni i vagi tancant els ulls, m'encanta que estiris els teus peus, mig adormida, i els posis sobre els meus genolls, en un gest de pueril tendresa i que m'omple de satisfacció. Ahir mateix –sense anar més lluny–, vas repetir aquest gest, com cada dia, provocant-me un plaer al sentir com els dits dels teus peus buscaven el caliu de les meves cuixes. Vaig mirar-te amb un mig somriure, tot adonant-me que el teu cabell, aquesta mitja cabellera arrissada et tapava un tros de cara, impedint-me gaudir d'aquells ulls que em van enamorar.

Sí, ja ho sé. De poder, em diries que aquestes arrugues que fa temps accompanyen la teva mirada no són motiu de bellesa ni desig, però a mi, creu-me, em donen un benestar majúscul, no per veure-les, sinó pel que em transmeten.

Al cap i a la fi, ara que vivim dies repetits, ara que els calendaris no tenen el vertigen d'anys enrere, és quan valoro més la vida que hem recorregut junts. Veure com la teva pell –igual que la meva– ja no és la que abans teníem, i que les arrugues formen part de la vida consumida, em donen una dosi de felicitat que no sempre encerto a explicar. Només, ves

per on, sento la pueril enveja del sofà, que és l'únic rival que tinc, perquè no puc evitar que t'acariciï i t'envolti, fins i tot millor de com jo ho faig.

Malgrat tot, segueixo sent aquell jove que es va enamorar de tu, presoner de quelcom més que del teu físic. Potser per això soc feliç envellint a prop teu.

Però, repeteixo, mai t'ho diré, i mai arribaran aquestes línies a les teves mans. Prefereixo seguir observant-te, deixant que el sofà t'abraci i que posis els teus peus sobre els meus genolls. Al cap i a la fi, això és el que em demano:

seguir mirant-te.

Finalista (categoria sènior)
Todo lo que te debo
Roser Ribas Torrero
Calafell (Tarragona)

Querida compañera,

Por fin me atrevo a escribirte. Has sido tú la que siempre me ha emocionado con letras bonitas; letras que forman palabras, mundos llenos de metáforas, mensajes que sirven de alerta. Ojalá pudiera hablar contigo para preguntarte por qué nunca amé lo suficiente. Por qué nunca me amaron lo suficiente.

Te amo a ti, sin duda, porque iluminas mis días como lo hacen el sol y la luna. En ocasiones los relojes me obligan a dejarte en el olvido, y es entonces cuando me siento más vacía. Vuelvo a ti y me cuentas historias de amor y desdichas, y me enseñas qué es la vida; cómo puedo extender la palma de mi mano y alcanzar todo lo que quiera.

Gracias a ti sé por qué se enfadan los que me rodean y por qué se pelean los que no conozco. Por qué enferma el mundo y nadie se da cuenta. Sin ti tampoco hubiera tocado el cielo ni habría viajado por los confines del universo. Gracias a ti sé que puedo estar sola, que ningún hombre tiene derecho a dirigir mi camino, que puedo ser libre y viajar donde me apetezca, que puedo quedarme despierta hasta el amanecer y pisar la arena fría, y sentir que los deditos de mis pies están vivos, y avanzar sin un rumbo fijo y contemplar el calor que abraza el mundo. Y yo lo abrazo, lo siento en la piel y me imagino que lo saludo. Gracias a ti puedo saber por qué ellas y ellos se callan, por qué hablan demasiado o por qué dicen cualquier cosa contraria a lo que piensan. Por qué me adoran y al día siguiente me odian.

Al fin y al cabo no es todo tan malo, compañera. Puedo interpretar mis sentimientos y compartirlos contigo y con aquellos que sienten lo mismo, porque quizás también piensan que su alma se ha ennegrecido, pero no es cierto. Estoy segura de que al igual que puedo yo, ellas y ellos también son capaces de ilusionarse y cantar cuando los pájaros lo hacen, y correr como las liebres del bosque y enfadarse como los truenos.

Te tengo que contar un secreto: a veces pienso que debería dejarte porque el saber no es bueno. Si te tengo cerca, tanto la belleza como la maldad se expanden como si fueran

organismos eternos. Pero también creo que fuiste tú quien me salvaste aquel día. Tantas horas y tantos días. Por eso te amo, literatura. Eres mi vida.

Finalista (categoria sènior)

De seda

Sílvia Pedret López

El Vendrell (Tarragona)

De seda es tu piel contra mi cuerpo. Seda tus manos en mis caderas, tu boca en la curva de mi cuello. Allí donde sabes que me gusta. Tu abrazo es calor y refugio, es volver a casa después de un día duro y frío. Compartir tu vida, tu intimidad y dormir en tu cama es para mí un regalo que lo cotidiano me entrega. Nada es del todo perfecto, lo sé. Pero después de las tormentas tus besos me parecen aún, más frescos, más profundos. Necesarios.

Este amor que compartimos, me regenera. Renazco en él. Me haces tanto bien...aún no lo sabes lo suficiente. En las noches de dolor es la promesa de que todo pasará, tarde o temprano pasará.

Mi alma reconoce a la tuya. Cuando tú y yo seamos polvo el universo tal vez recordará nuestra historia. Sencilla y corriente, pero creo que hermosa. Quizás nuestra energía recorrerá el planeta como un soplo de viento susurrando a los amantes que se puede amar sin destrozar, que se puede amar para ser más grandes y para ser más libres.

Hace años tu semilla y la mía germinaron. Creció en mi un fruto que más tarde parí a este mundo. Ese niño nació a la luz de nuestro amor y por nuestro encuentro. Es el recuerdo que nos amamos intensamente. Es el testigo hecho carne de nuestra pasión. Soy tan feliz de haber construido todo esto a tu lado. De mirar en sus ojos y reconocernos, a un pedazo de ti y a un pedazo de mi. Soy tan feliz de mirar en tus ojos, donde tantas veces me abandono y de reconocerme en ellos, a pesar de los años.

Ahora que lentamente la juventud nos deja atrás, cuando el tiempo va despejando dudas y haciendo visible lo más importante, lo más valioso, siento que el camino recorrido ha sido bueno y que me ha llevado a buen puerto.

Y comarto tus sueños cada día y me das de beber. Y me alegro de estar aquí cada día, hora y minuto. Y me exalta tu alegría y tu jaleo. Y me entristezco y me duele en lo más profundo de mi vientre tu pena.

Seda es tu risa como una brisa ligera de mayo, como un amanecer luminoso y fresco de principios de verano. De esos que la luz se cuela pronto por las ventanas, cuando acaricio con mis pies las sábanas tan suaves, contemplo el techo claro y pienso que sería hermoso detener ese instante de paz para siempre. Tu voz es el ritmo que alborota mi sangre, es la promesa de caricias y de las palabras eternas que durante toda la humanidad tanto se han repetido y se repetirán en el abrazo ardiente de los que se aman. Como si ese fuese el último aliento de su existencia.

Finalista (categoria sènior)

Tú, yo y el mar

Nora María Martín Martín

Calafell (Tarragona)

Mi amor,

No recuerdo la primera vez que te vi. Pasabas inadvertido, camuflado entre uno más del grupo, agazapado como aquel que está y ve, y sin embargo no es visto. Yo, tan arisca como distraída, dejé pasar años mirándote, pero sin verte. Sin ser capaz de verte...

Bastó una tarde y una breve conversación banal, para sentir que en el fondo no nos conocíamos y al mismo tiempo, experimentar esa electricidad y conexión brutal sacudiendo todo mi cuerpo, advirtiéndome de que estabas tan hecho para mí, que era como si ya supiéramos todo el uno del otro cuando era un mero atisbo de toda la luz y la magia que estaba aún por proyectarse entre nosotros. Me aterrorizó la idea de volver a confiar, de desnudarte mis sentimientos. Lo que no podía imaginar era que hasta en aquello habíamos conectado, pues como bien sabes, como tontos dejamos al tiempo seguir su curso, como avanza un río encabritado tras el deshielo en un gélido invierno.

Hubieron de pasar varios meses más para que volviéramos a encontrarnos una ardiente noche San Juan. Bailar juntos entre risas interminables, hacernos los locos, cruces de miradas furtivas y los nervios de un quinceañero descubriendo al primer amor, resumían fielmente una noche que ninguno de los dos quería que llegase a su fin. A partir de ahí, la semana más larga de la historia, intercambiando los primeros mensajes, disfrutando del cortejo de esos días en los que para todo siempre es la primera vez y donde las ansias crecientes por volver a vernos, ya parecían un secreto mecido por el viento que atravesó y recorrió todos y cada uno de los arcos de nuestro querido Acueducto, hasta trasladarnos a aquella mágica noche.

Había echado de menos esa mirada. Tenías una de esas miradas que fascinan y te paralizan. Tus ojos color café, con un brillo tan radiante como el que se vislumbra cuando los rayos del sol atraviesan las cristalinas olas del mar. Tus largas pestañas emulaban el aleteo de mariposas de colores y tus cejas tupidas color ébano acababan de esculpir tu rostro regalándome una de esas miradas profundas y penetrantes, que tanto me seducían. De esas miradas que trasladan a una noche de verano, oscura pero cálida, inundada por un manto de estrellas serpenteantes, que parecen descender para chapotear en el mar. Cuando tus pies se enraízan en una playa dorada y la arena parece trepar cada vez más por tus piernas para envolverte por completo, mientras un coro de cigarras ponen la banda sonora. Cuando la brisa marina es tan fuerte que tu cabello no para de bailar con el viento y roza tus mejillas haciéndote cosquillas que ni sabías que existían. Y tu vestido vaporoso que se pega aún más a tu cuerpo para acariciarlo, te hace estremecer. Todo eso sentía cuando me mirabas. Todo eso sigo sintiendo.

Fue una noche tan larga como fugaz, con los nervios a flor de piel y la ilusión embriagando nuestros sentidos. Por fin un primer beso, desde entonces nunca el último. Nuestro alrededor lleno de ruido y luces de color verde, plagado de miradas indiscretas y sin embargo, la sensación de estar a años luz de allí, flotando de puntillas sobre tus pies en un universo paralelo del cual no tenía ningún recuerdo previo, pues nunca antes había estado allí. Nunca antes había sentido algo así.

Desde entonces solo ansié que me llevases contigo por carreteras infinitas sin parar de escuchar el estallido de tu risa mientras brotan arruguitas en tus comisuras, sin parar de ver tus ojos siguiendo a los míos, riendo con ellos y llorando también. Acariciando rincones aún inexplorados, besando huecos nunca besados. Destapando cosquillas inéditas y sin parar de sentir ese profundo hormigueo y sacudida de felicidad y plenitud que aún brota en mí cada vez que regresas a nuestro hogar.

Nadie podía adivinar entonces que el destino nos catapultaría a una vibrante aventura y que poco después emprenderíamos el vuelo para formar nuestro propio nido de amor lejos de la tierra de campos amarillos que nos vio crecer.

Te soñé y deseé cada día durante meses. Hoy mi abrigo, mi refugio, mi amor. Hoy tú, yo y el mar.

1r premi ([categoria júnior](#))

Estimada vida

Mariona Cusidó Cañadillas

El Vendrell (Tarragona)

Estimada vida,

Aquesta carta va dirigida única i exclusivament a tu, que m'has donat tot el que podria desitjar, que m'has regalat persones, paraules, moments i experiències, però per sobre de tot, i pel que més agraïda estic, és l'amor que rebo i que dono. És per això, estimada vida, que començaré dient-te que t'estimo, però també et diré que no ets l'única que estimo.

Tot l'amor té un punt d'inici, i és que just quan neixes, inclús m'atreviria a dir abans, hi ha dues persones que t'estimen des del mateix moment que saben de la teva existència. Els millors anys, i els pitjors, els passes al seu costat; cada cop que caus i et fas una ferida, estan allà per curar-la i animar-te, cada cop que t'equivoques, estan allà per ensenyant-te a rectificar, cada llàgrima de tristesa o felicitat, sempre hi són. Són ells qui es queden i et cuiden quan estàs malalt, i els que t'expliquen un conte abans d'anar a dormir, són ells i només ells els que fan qualsevol cosa per veure't feliç. Tan gran és aquest amor, que són les primeres persones a guanyar-se un lloc al teu cor, un lloc permanent i que mai desapareix, mai. Per tot això i més, amiga vida, et dono les gràcies; gràcies per donar-me uns pares que m'estimen, i a qui estimo amb bogeria.

Després, quan ja creus que no es pot estimar a ningú tant i tant com als teus pares, apareix a la teva vida una petita criatura, que té un aire a tu, i que a més resulta que els teus pares també són els seus, i posa el teu món cap per avall; t'entren els dubtes de si ara els teus pares et deixaran d'estimar tant a tu, perquè clar, hauran de repartir l'amor entre dues persones. Però al final resulta que ets tu qui ha de repartir l'amor, perquè des del mateix moment que aquesta personeta entra al teu cor, ja no en surt. I jo em pregunto: com pot ser que una persona que et fa enfadar tan sovint, a la que li has de deixar la majoria de coses teves i fins i tot et pren la roba perquè "no té res que posar-se", se la pot estimar tant i tant? La veritat és que no ho sé, però no necessito saber-ho, només amb el fet de saber que forma i formarà part de la meva vida, m'omple d'amor i alegria, així que gràcies, vida, per regalar-me a una germana sense la qual no seria qui soc.

I no em puc obrigar dels avis, que són com una segona casa, un refugi on anar quan estàs trist i on sempre tindràs orelles disposades a escoltar. Com no deixar que aquestes persones entrin al teu cor, si sempre et fan el teu menjar preferit quan els vas a visitar, i et donen llaminadures d'amagat, perquè els teus pares no et deixen menjar-ne, i quan ets més gran inclús et donen diners, també d'amagat, és clar, per "quan surtis amb els amics" com ells diuen.

Una de les millors sensacions, sense cap mena de dubte, és estar assegut a sobre del genoll dels teus avis, per explicar-los com t'ha anat el dia, i que a més ells t'expliquin aquelles bogeries que feien quan eren més joves, amb les que tu rius i rius, i un cop acabada la història et remarquen que això no s'ha de fer. Què faria jo sense els meus avis, si al cap i a la fi són ells qui m'han ensenyat tantes i tantes lliçons sobre la vida?

Arribats a cert punt de la teva vida, comences a pensar que el teu cor ja és ple, que no hi

cap ningú més, però llavors als cinc o sis anys arriba aquella persona que s'asseu just a la taula de davant a la classe, i que s'apropa a tu i et saluda i tu la saludes amb somriure, perquè sembla una persona simpàtica; deu anys després, et trobes que aquest individu s'ha multiplicat, i ara en són quatre, quatre persones amb les quals has viscut mil i un moments inoblidables, com aquell pícnic a la platja, o totes les nits dormint a casa d'algú, o moltes i moltes caigudes absurdes que no s'obliden mai i amb les que plores de riure cada vegada que les expliques. Durant els anys que he passat amb elles, he après que l'amor no només són coses bones, sinó que és en els mals moments que de veritat es demostra l'amor.

Tants han estat aquests moments, i tots ells hem estat allà per ajudar-nos mútuament, i sobretot per demostrar-nos com ens estimem. Han estat elles qui m'han ensenyat que de tant en tant s'ha de riure d'un mateix i que per molt difícil que sembli alguna cosa cal seguir lluitant i no rendir-se; m'han ensenyat a lluitar per allò que vull i a enfocar-me a les meves pors, però sobretot m'han ensenyat que si caic sempre tindré algú que em reculli.

I finalment, però no menys important, vull donar-te les gràcies, vida, per donar-me aquell amor que no tothom té, però que és una part fonamental. Bé, per ser exactes, aquest amor no me l'has proporcionat tu, he estat jo mateixa, i em sento orgullosa de dir que m'estimo.

Quan em miro al mirall, veig una persona intel·ligent i treballadora, que a vegades és una mica massa tossuda, però que sempre intenta ser positiva i donar el millor de si mateixa. Veig també una persona que riu més que ningú, però que també plora com tothom, una persona que troba una part bona a tot i que sempre està al costat d'aquells que ho necessiten. Tot això ho veig al mirall, però, sobretot, veig un somriure de felicitat i m'agrada, m'agrada veure'm feliç i gaudint de cada petit moment que em regales. Amb el pas dels anys, m'he ensenyat a mi mateixa una valiosa lliçó: per saber estimar els altres, primer m'he d'estimar a mi mateixa; he après a estimar els meus defectes, a felicitar-me i sentir-me orgullosa quan faig alguna cosa bé i he après també que canviar no és dolent, que m'ajuda a créixer com a persona i a seguir millorant.

Bé, sóc conscient que aquesta carta d'amor no és gaire convencional, però no he pogut resistir-me a explicar-te, estimada vida, cada pessic del meu amor, i és que s'hi hagués de triar-ne un, d'aquests amors, no en triaria cap, perquè soc el que soc per cadascun d'aquests sentiments que ocupen cada racó del meu cor, fent-lo bategar i brillar com no ho faria cap altra cosa. És per això que t'he escrit aquesta carta, perquè sense tu no hauria pogut estimar o ser estimada, i no em puc imaginar càstig pitjor que el de no saber estimar.

Deixa'm acomiadar-me dient-te un altre cop que t'estimo.

Finalista (categoria júnior)

Hola àvia

Joel Cos Pérez

Calafell (Tarragona)

Hola, àvia,

Espero que allà on estiguis et tractin bé. També et vull recordar que no t'oblidaré en cap moment. Volia comentar-te que he començat a jugar al Rummikub, aquell joc que no m'agradava gens jugar.

Estiguis on estiguis portaré el teu record. També he començat aquell esport que et vaig dir: el rem. Em vas repetir moltes vegades que no ho fes perquè podia ser perillós i encara i així ho practico. No és que et vulgui portar la contrària, però tu mateixa em vas dir que havia de seguir els meus somnis i que ningú tenia dret sobre ells. A més et farà sentir orgullosa que ja soc patrona i que faig entrenaments jo sol. Els del club també estan molt contents. Però he de seguir millorant.

T'he de dir que des que vas marxar he començat a ser menys social, surto menys amb els amics i em tanco més a l'habitació. A més he començat a escoltar música a la nit, hi ha nits que no dormo per això. En alguns moments a classe em quedo pensant què hauria passat si m'hagués donat temps a dir tot el que et volia dir-te. M'adono que la vida és massa curta per no dir el que sents o el que vols dir en el moment que ho has de fer. Quan vas entrar al quiròfan era per a una simple operació. No sé si estaves conscient per veure-hi o ja estaves anestesiada, però de tots els cosins que tinc només vaig venir jo. El teu últim dissabte abans que te n'anessis la meva mare no em va deixar anar a veure't perquè deia que estaria tot el dia a l'hospital i estaria avorrit. En canvi el diumenge tenia un pressentiment, alguna cosa al cor em deia que havia d'anar a veure't. I desgraciadament era així.

De totes maneres no vull parlar sobre aquell dia, no m'agrada pensar sobre això, però sí que m'agrada recordar-te.

Aquests últims dies també han passat coses positives: ha nascut la teva besneta, i el teu besnet a l'abril farà un any. Són molt petits i a les nits ploren molt, però crec que faré una bona feina com a tiet.

El meu cosí més gran ja ha trobat feina, és arqueòleg. Ara mateix està treballant en una mina on recentment s'han trobat fòssils de l'època romana. No et dic els noms perquè vull que el segueixis recordant sense mencionar els seus noms.

També hem fet obres a casa i han quedat molt bé, t'hauria encantat veure la casa dels teus pares reformada.

També et vull demanar perdó, perdó per totes aquelles vegades que no t'he respectat o no suficient, i perdó per haver-te ofès en aquells moments que no ho hauria de fer. Sento no poder dir tot això en el moment que t'ho havia de dir, però com he dit abans la vida és massa curta per no dir el que sents i expressar les teves emocions. També donaria el que fos per poder-te veure encara que només fossin 5 minuts i estar amb tu i poder-te dir tot això.

I com em vas dir abans d'entrar a l'hospital: "T'estimo molt".